

Arrest

nr. 325 776 van 25 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEKERF *loco* advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrië afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier en haar verklaringen blijkt dat aan verzoekende partij op 21 oktober 2016 in Zweden de subsidiaire bescherming toegekend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1 (zie vertaling bijgebracht door CGVS bij de nota met opmerkingen) en map 7, DVZ, EURODAC MARKED HIT

en NPO, p. 8-9). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten.

In dit kader wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij toont verder ook niet in concreto aan dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Zweden. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Verzoekende partij slaagt er niet in om het tegendeel te bewijzen, namelijk dat zij niet langer over deze internationale bescherming zou beschikken.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Zweden voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de

beschermingsstatus die haar in Zweden werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Zweden wordt vastgesteld.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Zweden of waardoor zij bij terugkeer naar Zweden een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld.

Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Zweden, of waardoor zij bij terugkeer naar Zweden een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij is een vijftientwintig jarige man die met haar kerngezin in Zweden woont (NPO, p. 5). Haar dichte familieleden hebben aldaar allemaal een permanent verblijfsrecht en komen volgens haar in aanmerking voor het verkrijgen van de Zweedse nationaliteit (NPO, p. 5-6). Zij woonde in Zweden met haar familie samen. Haar ouders hebben een eigen pizzazaak waarin ze beiden werken en haar moeder is ook verpleegster. Haar oudste broer heeft in Zweden gestudeerd en is op heden aan het werk en haar jongste broer studeert nog steeds in Zweden. Haar ouders en broers kunnen zowel Engels als Zweeds praten (NPO, p. 5). Zijzelf spreekt Zweeds, Engels en Arabisch (NPO, p. 7). Zij is zowel in Syrië als in Zweden naar school gegaan en werkte in Zweden vooral in het restaurant van haar ouders (NPO, p. 7 en 15). Behalve het aanvoelen van enig racisme in Zweden heeft haar familie geen problemen daar (NPO, p. 6). Hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij niet zou kunnen beschikken over een huur- of werkcontract in Zweden waardoor zij niet in staat zou zijn om haar verblijfsrecht te regelen zoals hierboven reeds uitvoerig besproken (NPO, p. 14-17). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij steeds financieel ondersteund werd door haar familie in Zweden (NPO, p. 17). Uit bovenstaande kan niet afgeleid worden dat verzoekende partij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Zweden te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Zweden hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud met betrekking tot haar verblijfsvergunning in Zweden komen geenszins overeen met de informatie die door de Zweedse autoriteiten (en door verzoekende partij zelf, na haar persoonlijk onderhoud) werd verkregen. Zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, heeft verzoekende partij steeds uitdrukkelijk verklaard slechts twee verblijfskaarten te hebben verkregen (NPO, p. 8), terwijl uit de informatie in het dossier duidelijk blijkt dat haar verblijfskaart werd verlengd tot 23 november 2021. Dat verzoekende partij nu in haar verzoekschrift stelt dat het louter gaat om “een verkeerd begrip van zijn administratieve situatie in Zweden” en haar verklaringen en “vermeende ongelooftwaardigheid daaromtrent” dan ook niet dienstig en irrelevant zijn, kan zij geenszins gevolgd worden. Verzoekende partij heeft namelijk uitdrukkelijk meermaals verklaard zij slechts twee keer een verlenging van haar verblijfsvergunning met een jaar en één maand heeft verkregen en dat zij sinds 2019 niet meer over geldige verblijfspapieren in Zweden zou hebben beschikt (NPO p. 8, p. 9). Dat verzoekende partij een verkeerd begrip zou hebben van haar situatie, vindt dan ook geen enkele weerslag in het administratieve dossier en bevat een louter blote bewering in het verzoekschrift. Het komt aan de verzoekende partij toe om een zicht te geven op haar werkelijke verblijfsomstandigheden in Zweden, waartoe zij geheel in gebreke blijft. Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij niet in de mogelijkheid was om een aanvraag tot verlening van haar verblijfsvergunning te verkrijgen, of dat deze haar zou zijn geweigerd door de Zweedse autoriteiten. Uit het administratieve dossier blijkt uitdrukkelijk dat verzoekende partij meermaals een verlenging van haar verblijfsvergunning heeft verkregen. Dat aan verzoekende partij, zoals zij verklaart, na 2019 geen verlenging meer werd betekend omdat zij niet in aanmerking kwam voor de voorwaarden (NPO, p. 9-10, 13), is aldus volledig tegenstrijdig met de informatie die door Zweedse autoriteiten werd afgeleverd. Verzoekende partij heeft dus, in tegenstelling tot haar betoog dat deze verlening aan haar geweigerd werd, weldegelijk een verlening van verblijfsvergunning verkregen wanneer zij die heeft aangevraagd in 2019. Dat verzoekende partij nadien, in november 2021 geen aanvraag tot verlening van haar verblijfsvergunning meer heeft ingediend, is dan ook louter en alleen aan zichzelf te wijten. Waar verzoekende partij betoogt dat zij “nu eenmaal geen verlenging van zijn verblijfsvergunning meer heeft bekommen” en dat dit los staat van de redenen die hier aan ten grondslag liggen, kan zij niet gevolgd worden. Het komt weldegelijk aan

verzoekende partij toe om de nodige administratieve stappen te ondernemen, waarbij zoals gesteld zij dit geenszins heeft aangetoond. Verzoekende partij heeft bovendien uitdrukkelijk verklaard dat haar aanvraag tot verlening van verblijfsvergunning werd geweigerd, terwijl zij nalaat hier enig bewijsstuk van voor te leggen, noch blijkt dit uit de informatie van de Zweedse autoriteiten. Het komt aan verzoekende partij toe om dit aan te tonen. Voorts blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat verzoekende partij tijdens haar aanvragen om een verlening van haar verblijfsvergunning in Zweden (dewelke steeds werden toegekend), geen gronden heeft aangevoerd op basis waarvan aan haar een permanente verblijfsvergunning kan worden verleend. Om die reden, en aangezien aan verzoekende partij de subsidiaire bescherming werd toegekend en haar identiteit aannemelijk werd bevonden (in tegenstelling tot wat verzoeker tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard), heeft zij steeds een verlenging van een verblijfsvergunning (waarmee zij ook mocht werken), verkregen. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de internationale bescherming zou beschikken in Zweden.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Zweden een verblijfsvergunning afgeleverd werd en dat zij deze tweemaal verlengd heeft. Op 21 oktober 2016 werd haar een eerste verblijfsvergunning uitgereikt die geldig was tot en met 21 november 2017. Vervolgens werd haar een tweede verleend met een geldigheid van 22 november 2017 tot en met 21 november 2019. Ten slotte verkreeg zij nog een derde verblijfsvergunning die geldig was van 22 november 2019 tot en met 22 november 2019 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 6). In tegenstelling tot wat uit deze documenten blijkt, stelt verzoekende partij dat zij in Zweden slechts twee verblijfsvergunningen ontving met telkens een geldigheid van 13 maanden en zij aldus slechts tot 2019 over een geldige verblijfsvergunning beschikt heeft (NPO, p. 8-9). Door in het verzoekschrift te stellen dat het louter zou gaan om “een verkeerd begrip van zijn administratieve situatie in Zweden” en een “vermeende ongeloofwaardigheid” van haar verklaringen, kan zij de motieven van de bestreden beslissing niet dienstig weerleggen. Zij heeft namelijk meerdere keren uitdrukkelijk verklaard dat zij twee keer een verlenging van zijn verblijfsvergunning met een jaar en één maand heeft verkregen en dat zij sinds 2019 niet meer over geldige verblijfspapieren in Zweden zou hebben kunnen beschikken omdat zij niet voldeed aan de voorwaarden (NPO p. 8 en 9-10 en 13). Dat zij een verkeerd begrip zou hebben van haar situatie is slechts een blote bewering. Het komt aan de verzoekende partij toe om een zicht te geven op haar werkelijke verblijfsomstandigheden in Zweden, waartoe zij geheel in gebreke blijft. Zij toont geenszins aan dat zij niet in de mogelijkheid was om een aanvraag tot verlenging van haar verblijfsvergunning te verkrijgen, of dat dit haar geweigerd zou zijn door de Zweedse autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt namelijk uitdrukkelijk dat zij meerdere keren een verlenging heeft verkregen. Het feit dat zij in 2021 geen aanvraag tot verlenging ingediend heeft is dan ook louter en alleen aan zichzelf te wijten. Het komt de verzoekende partij toe om de nodige administratieve stappen te ondernemen wat door verzoekende partij op generlei wijze wordt aangetoond. Zij stelt dat de aanvraag tot verlenging van haar verblijfsvergunning geweigerd werd, maar legt hiervan geen enkel bewijs voor, noch kan dit blijken uit de informatie van de Zweedse autoriteiten. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de hypothetische mogelijkheid dat haar verlenging kan worden geweigerd omdat zij deze niet tijdig heeft verlengd, toont zij geenszins aan dat dit in casu het geval is. Dat verzoekende partij, door het niet tijdig verleningen van haar vergunning, het recht verliest om te werken en op bepaalde uitkeringen, is dan ook volledig aan haarzelf te wijten. Bovendien beschikt verzoekende partij over meerdere familieleden in Zweden met een permanente verblijfsstatus waarbij zij terecht kan en die haar in het verleden reeds financieel ondersteund hebben (NPO, p. 17-18), moesten er zich bepaalde moeilijkheden voordoen in afwachting van de hernieuwing/verlenging van haar verblijfsvergunning. Waar verzoekende partij wijst op informatie die stelt dat “in most cases, the Swedish migration agency cannot grant a residence permit extension to a person who is outside Sweden”, blijkt niet dat dit in concreto voor verzoekende partij niet mogelijk zou zijn. Zij toont niet aan dat zij nog een verlening of tijdelijke verblijfsvergunning heeft aangevraagd, noch dat dit aan haar werd geweigerd. Zij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het CGVS dient na te gaan of zij nog aanspraak kan maken op een verblijfstitel in Zweden. Het komt namelijk haarzelf toe om aan te tonen dat zij haar verblijfsvergunning niet zou kunnen verlengen, waartoe zij in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift wijst op de hypothetische mogelijkheid dat haar verlenging van haar verblijfskaart kan worden geweigerd omdat zij deze niet tijdig heeft verlengd, toont zij geenszins aan dat dit in casu het geval is. Dat verzoekende partij, door het niet tijdig verleningen van haar verblijfsvergunning, het recht verliest om te werken en op bepaalde uitkeringen, is dan ook volledig aan haarzelf te wijten. Bovendien beschikt verzoekende partij over meerdere familieleden in Zweden met een permanente verblijfsstatus waarbij zij terecht kan (NPO, p. 18), moesten er zich bepaalde moeilijkheden voordoen in afwachting van de hernieuwing/verlenging van haar verblijfsvergunning. Waar verzoekende partij wijst op informatie die stelt dat “in most cases, the Swedish migration agency cannot grant a residence permit extension to a person who is outside Sweden”, blijkt niet dat dit in concreto voor verzoekende partij niet mogelijk zou zijn. Zij toont niet aan dat zij nog een verlening of tijdelijke permit heeft aangevraagd, noch dat dit aan haar werd geweigerd. Verzoekende partij kan, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd waar zij ten onrechte voorhoudt dat de verwerende partij moet nagaan of zij nog aanspraak kan maken op een verblijfstitel in Zweden. Het komt immers verzoekende partij zelf toe om aan te tonen dat zij haar

verblijfsdocumenten in Zweden, geheel niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Verzoekende partij gaat hier totaal aan voorbij en levert geenszins dergelijk bewijs. Zo toont verzoekende partij niet aan dat zij reeds zij in concreto aan dat er bepaalde moeilijkheden zouden zijn om een vernieuwing of verlenging van haar verblijfsvergunning te verkrijgen. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat zij er de in Zweden aan haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

5. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Zweden in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Zweedse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Zweden in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Zweden werd verleend, kan stellen.

6. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP duidt erop dat ze er niet in geslaagd was haar originele Zweedse stukken te voegen bij het verzoekschrift maar dit toch lukte bij aanvullende nota. Het Zweeds origineel dossier werd weliswaar toegevoegd, maar de vertaling door de verwerende partij is met diepgang gebeurd waardoor je niet zeker bent of alles juist geïnterpreteerd werd. Haar verblijf werd niet verlengd in 2021 en intussen levert ze het bewijs dat ze niet langer over een geldig statuut beschikt in Zweden, bewijs geleverd met veel moeite met stukken vertaald door een beëdigd vertaler. Hiermee geeft ze een antwoord op de beschikking waarbij gesteld werd dat ze zelf het bewijs diende te leveren van haar al dan niet nog geldige status. Hieruit blijkt dat het onderzoek van het CGVS onvolledig gevoerd is en de zaak terug moet.”

5. Het is de verantwoordelijkheid van de commissaris-generaal om aan te tonen dat een verzoeker om internationale bescherming op heden over een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat beschikt. Eens vaststaat dat hij over een internationale beschermingsstatus beschikt in een andere EU-lidstaat, is het aan de verzoeker zelf om aan te tonen dat hij niet meer op die bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het Commissariaat-generaal maar eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

Ten tijde van het opstellen van de beschikking bleek uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij over een internationale beschermingsstatus in Zweden beschikt. In de beschikking werd dus terecht gesteld dat de verzoekende partij over een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat beschikt, namelijk Zweden.

Uit het mailverkeer die de verzoekende partij neerlegt in haar aanvullende nota blijkt dat ze op heden geen beschermingsstatus meer heeft in Zweden. De verzoekende partij heeft verschillende mails verstuurd naar de Zweedse autoriteiten met de vraag of ze kunnen bevestigen dat ze op heden daar een verblijfsvergunning en een internationale beschermingsstatus heeft. De Zweedse autoriteiten laten de verzoekende partij via mail weten dat ze geen geldige verblijfsvergunning in Zweden heeft maar ook dat ze op heden geen geldig statuut in Zweden heeft. Het lijkt er dus op dat de verzoekende partij aantoont dat ze niet meer op de bescherming van de Zweedse autoriteiten kan rekenen.

Deze aanvullende nota werd aan de Raad overgemaakt op 3 maart 2025. De commissaris-generaal werd op 4 maart 2025 op de hoogte gesteld van deze aanvullende nota en deze werd ook naar hem doorgestuurd. De commissaris-generaal was echter niet ter terechtzitting op 6 maart 2025 aanwezig en heeft dus ook geen verweer gevoerd tegen de elementen in deze aanvullende nota.

Gelet op het voorgaande lijkt het erop dat de verzoekende partij op heden aantoont dat ze niet over een internationale beschermingsstatus in Zweden beschikt. *In casu* kan niet zonder meer nog worden aangenomen dat *de conditio sine qua non* voor het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij vervuld is. De Raad is van oordeel dat het aangewezen is om de bestreden beslissing te vernietigen, aangezien er thans niet voldoende gegevens voorliggen waaruit met voldoende zekerheid kan blijken dat is voldaan aan de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat verzoeker in Zweden de internationale bescherming geniet.

6. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 september 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS